

Arrest

nr. 180 704 van 12 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend als wettelijke vertegenwoordiger van X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. ADELHOF *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, soennitisch moslim van Arabische origine te zijn, afkomstig van Bagdad (Centraal-Irak). U bent geboren op 22 juli 1999 en dus minderjarig.

U woonde vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek in de ouderlijke woning te Adhamiya, gelegen te Rusafa in de stad Bagdad. U volgde onderwijs tot en met het derde jaar lager middelbaar.

Op 10 juni 2015 werd u aangesproken na het middaggebed door 2 onbekende mannen bij het verlaten van de Ahmad Yasin moskee (gelegen nabij uw woning in Adhamiya). De mannen met wie u nooit eerder contact had, stelden zich voor als Abu (H.) en Abu (R.). Zij verklaarden banden te hebben met de terreurbeweging Islamitische Staat (IS/ISIL/ISIS). Zij praatten met u over godsdienst en probeerden u te overtuigen om eveneens hun rangen te vervoegen door lid te worden van IS. Op deze wijze zou u

effectief iets 'doen' voor uw geloof, alsook vechten tegen de sjiieten, de politie en het leger die in hun ogen behoren tot de 'afvalligen'.

Dit contact boezemde u angst in, doch u zei erover te zullen nadenken en begaf zich onmiddellijk naar huis waar u het incident meedeelde aan uw vader. Deze laatste verplichtte u om thuis te blijven. De volgende dag op 11 juni 2015 ging uw vader klacht indienen tegen deze mannen bij het politiekantoor en de rechtbank van Adhamiya. Uw vader contacteerde u die dag telefonisch om eveneens persoonlijk verklaringen te komen afleggen in de rechtbank van Adhamiya. Nadien vernam u nooit meer iets over deze zaak. Uw vader was naar verluidt dermate ongerust dat hij besloot dat u onmiddellijk het land moest verlaten. Op 12 juni 2015 vertrok u bijgevolg samen met hem, op legale wijze via de Internationale Luchthaven van Bagdad, naar Istanbul. Daar verbleven jullie ongeveer een maand, terwijl uw vader uw verdere traject organiseerde. De rest van de reisweg legde u illegaal af met behulp van een smokkelaar, via o.a. Griekenland, richting België waar u op 22 juli 2015 asiel aanvraagde.

Uw vader keerde vanuit Turkije terug naar Irak om er de rest van zijn gezin op te halen. Hij verblijft actueel samen met uw moeder, uw oudere zus (Ruaa) en uw jongere broer (Fahed) te Turkije (Samsun).

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw paspoort (afgifte dd. 24/11/2014 te Bagdad), uw identiteitskaart (afgifte dd. 17/11/2014 te Adhamiya) en uw nationaliteitsbewijs. Verder legt u eveneens volgende kopieën voor: een voedselrantsoenkaart, identiteitskaart van uw vader, nationaliteitsbewijs van uw vader en twee documenten mbt de klacht die uw vader (ahv uw hulp/getuigenis) neerlegde.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, en dit om de volgende redenen:

Uw ontmoeting met de twee mannen, naar verluidt IS-leden, op 10 juni 2015 kan bezwaarlijk als een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie gezien worden, te meer u hieromtrent het volgende verklaart:

Vooreerst waren de mannen u totaal onbekend (CGVS, p. 11, "... er was geen contact tussen mij en hen ... ik weet totaal niets over hen" / zie ook de CGVS-vragenlijst bij vraag 5). Verder betrof het een eerste en enige ontmoeting (CGVS, p. 11, "... dat was de eerste keer dat ik met hen sprak ... PO: Hebben zij je nadien nog gecontacteerd of aangesproken? Nee nee, vader zei, je moet thuis blijven."). Eveneens opmerkelijk is dat u verklaart dat zij geen dreigementen hebben geuit aan uw persoon (CGVS, p. 14, "... PO: Wat zou er volgens jou met je gebeuren indien je zou terugkeren naar je land? Moest de situatie daar verbeteren, zal ik zelf terugkeren, niet door jullie, terugsturen is niet nodig. PO: Ja, en waar heb jij persoonlijk schrik voor dat er met je zal gebeuren? Heb schrik voor mezelf, misschien gaan ze me vermoorden. PO: Heeft een persoon, een groepering ooit echt gedreigd om je te vermoorden? Neen."). Een concrete bedreiging blijkt ook niet uit uw spontaan relaas (CGVS, p. 6, 7), noch na specifieke bevraging (CGVS, p. 11, "PO: Ik weet dat het lang geleden is, maar zou graag hebben dat je even probeert zo letterlijk mogelijk te herinneren wat die mannen aan je vroegen of zeiden? Het is lang geleden, kan niet zo goed herinneren, ... PO: Denk maar even rustig na. AZ: ... Maar als samenvatting van wat ze zeiden, 'we willen dat je lid wordt bij ons, om te vechten tegen de sjia en de politie en het leger.>"). **Voorgaande verklaringen relativeren in ernstige mate de door u voorgehouden vrees voor vervolging.**

Bovendien kan u **verder bijzonder weinig contextuele informatie geven over wie die mannen dan wel waren** (CGVS, p. 11, "PO: Hun volledige namen of hun echte namen? Neen, weet ik niet. PO: Meer info over die personen, vb wie ze waren, van waar ze komen? Neen, ik weet totaal niets over hen. PO: OK, jij zelf had blijkbaar eerder geen contact met hen in de moskee, maar zijn die personen misschien wel gekend in de gemeenschap of in de moskee? Nee nee, weet ik niet."). Ook **de redenen waarom zij het precies op u zouden hebben gemunt, zijn volledig onduidelijk.** De reden dat u 'elke dag naar de moskee in de buurt van uw huis ging' (zie CGVS-vragenlijst, bij vraag 5), vormt alleszins geen evidente of overtuigende basis hiervoor. Dit aangezien u op het CGVS duidelijk zelf uw gedrag nuanceert (zie CGVS, p. 12, "PO: Je vertelde ook dat je regelmatig die bepaalde moskee bezocht, bijzondere reden daarvoor? Gewoon, die moskee is dicht bij ons. PO: Jouw verklaring bij DVZ, daar staat dat je dagelijks ging, is dat correct? Dagelijks, dagelijks, ... (AZ grijnst, twijfelt) ... ik ging er niet altijd om er te bidden, maar toen ik nog heel jong was, vond ik het interessant om er te gaan. Toen ik klein was, ging ik er om de koran te lezen, daarna om er ook te bidden, maar niet zo echt op regelmatige wijze."). Ondanks het feit dat u samen met uw vader klacht indiende tegen deze mannen, zou u ook **nadien nooit meer iets hebben vernomen over deze zaak, noch u persoonlijk, noch via via** (CGVS, p. 12). **Al deze**

bijkomende vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de ontmoeting tussen u en de twee 'rekruteerders' van IS.

De door u voorgelegde documenten kunnen verder bovenstaande motivering niet wijzigen. De twee documenten die u neerlegt mbt tot de klacht die uw vader indiende bij politie en rechtbank, betreffen immers louter twee kopieën waarvan de echtheid niet geverifieerd kan worden. Zij bieden dus geen positieve, overtuigende bijdrage aan de appreciatie van het dossier. Dient te worden opgemerkt dat ALLE documenten in Irak gemakkelijk kunnen worden nagemaakt (zie COI Focus, 'Irak – Corruptie en documentenfraude', dd. 8 maart 2016, in de blauwe farde), waardoor hun bewijswaarde sowieso bijzonder beperkt is. Uw overige documenten (zie feitenrelaas) onderschrijven louter uw identiteit en herkomst, alsook bij uitbreiding die van uw gezinsleden, dewelke in bovenstaande motivering echter niet in vraag worden gesteld.

Volledigheidshalve wordt nog vermeld dat u expliciet verklaart dat, los van de ontmoeting op 10 juni 2016, u **verder geen andere redenen had om Irak te verlaten** (CGVS, p. 7, "PO: Buiten die reden, nog andere redenen die je belangrijk vindt om te vertellen ivm vertrek uit Irak? Ik heb geen enkele andere reden die me mijn land liet verlaten, moest dit niet zijn gebeurd, dan bleef ik in mijn land."). **Ook een eventuele link met de vluchtmotieven van uw oom** ((G.I.) Taif, CGVS 12/11684/BZ, O.V. 6.954.383), het familielid waarbij u actueel verblijft in België, **wordt door u met klem ontkent** (CGVS, p. 12, "PO: Is er een verband, een link, tussen reden waarom jij vertrok en de reden waarom je oom vertrok? Neen, totaal geen, voor hem was het lang geleden, er is geen verband.").

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de **subsidiare beschermingsstatus** toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiare bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiare beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiare bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiare bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel

risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “*Position on Returns to Iraq*” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de

politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijk uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd heeft. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. **Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.**

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 en 48/7 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), van artikelen 4, § 1 en 14, § 4 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (PR CGVS) *juncto* artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (Handvest), van artikel 3 *juncto* artikel 13 EVRM, artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011, van de

motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker stelt vooreerst dat hij als soenniet een gegronde vrees voor vervolging koestert in (zijn wijk in) Bagdad. Hij verwijst naar en citeert uit algemene informatie omtrent de situatie voor soennieten en de macht van en gepleegde misbruiken door de sjjiitische milities aldaar. Verweerder is op de hoogte van deze situatie. Dit blijkt uit de bestreden beslissing en uit de door verweerder gehanteerde informatie. Verzoeker haalt daarnaast informatie aan van UNHCR, de UN Security Council, het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, het US Department of State, Musings on Iraq, de Finse immigratiedienst, Amnesty International, en Human Rights Watch. Hij concludeert hieruit dat het sektarische geweld tegen soennieten toeneemt in Bagdad. Zij zijn slachtoffer van mishandelingen, uithuiszettingen, ontvoeringen en moorden. De sjjiitische milities hebben banden met de overheid en bemannen mee de controleposten. Soennieten proberen hun religie aldaar te verbergen en er worden meer en meer soennieten geëxecuteerd teruggevonden. Dit alles heeft wel degelijk impact op het leven van de soennieten. Indien zij hun geloof niet kunnen verbergen bij controleposten, lopen zij risico slachtoffer te worden van geweld. Op bescherming van de overheid kunnen soennieten niet rekenen. Milities kunnen straffeloos mensenrechtenschendingen begaan tegen soennieten. De Minister van Binnenlandse Zaken en de Minister bevoegd voor mensenrechten zijn zelfs lid van de Badr-organisatie. Verzoeker heeft aannemelijk gemaakt dat hij in Bagdad als soenniet een reëel risico loopt op vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, minstens op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS hield onvoldoende rekening met verzoekers risicoprofiel en de beschikbare landeninformatie.

Vervolgens gaat verzoeker in op 'het hoger belang van het kind'. Verzoeker geeft dienaangaande een algemene uiteenzetting. Hij verwijst daarbij naar artikel 1, 12° van de Vreemdelingenwet, artikel 4, § 1 en 14, § 4 van het PR CGVS en artikel 24.2 van het Handvest. Tevens verwijst hij naar hetgeen UNHCR hieromtrent stelt.

2.1.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van artikelen 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991.

Verzoeker wijst op artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en meent dat aan de criteria in dit artikel is voldaan.

Verzoeker verwijst in dit kader vooreerst naar de inhoud van de bestreden beslissing en van de landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier en zoals gehanteerd door verweerder. Verder citeert verzoeker uit de bijdragen van Musings on Iraq van juni, juli en augustus 2016. Uit deze informatie blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in Bagdad extreem hoog is en stijgt, dat er een toename is van het aantal aanslagen en dat de politieke situatie erg volatiel is, waardoor de veiligheidssituatie nog precairder is. Bijgevolg riskeren de inwoners van Bagdad slachtoffer te worden van het blinde geweld dat er zich afspeelt. Verzoeker verwijst naar de Franstalige arresten nrs. 165 615 en 165 616 van 12 april 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Volgens verzoeker tonen de cijfers aan dat er in Bagdad een reëel risico bestaat op ernstige aanslagen. Het geweld doet zich voor op het gehele grondgebied en geen enkele wijk blijft gespaard.

Dat het openbare leven niet stilviel, vormt volgens verzoeker geen nuttig criterium. Dit bleef altijd bestaan. Bovendien blijkt uit de informatie van verweerder dat het aantal schoolverlaters in Bagdad hoger is dan in andere provincies door de onveiligheid op de weg naar de school. Verzoeker verwijst andermaal naar de Franstalige arresten nrs. 165 615 en 165 616 van 12 april 2016 van de RvV.

Dat een aantal ontheemden zich (tijdelijk) in Bagdad vestigen betekent niet dat het er veilig is. Dit toont enkel aan dat de situatie in andere regio's van Irak nog dramatischer is dan in Bagdad. Verder blijkt uit informatie dat er veel soennieten vanuit Bagdad naar Koerdistan zijn gevlucht.

Tevens blijkt uit de informatie van verweerder dat er weinig terugkeer naar Bagdad is. Wat betreft de personen die vanuit België terugkeren naar Bagdad, blijkt nergens wat hun profiel en de reden van hun terugkeer is. Caritas International gaf in een recent rapport de redenen weer waarom personen volgens

hun ervaringen terugkeerden. Verzoeker verwijst opnieuw naar de Franstalige arresten nrs. 165 615 en 165 616 van 12 april 2016 van de RvV.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat vooral burgers, zowel soennieten als sjiieten, slachtoffer zijn van de aanslagen. De hele bevolking loopt risico. Het geweld heeft dus een blind en algemeen karakter. Ook andere rapporten bevestigen dat de meerderheid van de aanslagen tegen burgers is gericht. Of de aanslag gericht is of niet, heeft voorts geen invloed op de gevolgen voor het slachtoffer.

Verzoeker concludeert dat hij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.1.3. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker algemene informatie omtrent de (veiligheids-)situatie in Bagdad en een rapport van Caritas International bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 2-22).

2.1.4. Ter terechtzitting legt verzoeker door middel van een aanvullende nota bijkomende documenten neer (rechtsplegingsdossier, stuk 15). Het betreft een kopie van de reeds neergelegde klacht van zijn vader, deze maal voorzien van authentieke stempels (bijlage 1), een brief van de politie en foto's aan de hand waarvan hij wil aantonen dat zijn vader in juli 2016 werd beschoten (bijlagen 2-4) en een kopie van verzending van de voormelde stukken (bijlage 5).

Daarnaast legt verzoeker bijkomende landeninformatie neer. Het betreft de bijdragen van 'Musings on Iraq' van september, oktober en november 2016 (bijlagen 6-8).

2.2.1. Verweerder voegt bij de nota een update van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 6, bijlagen 1-2). Het betreft de *COI Focus "IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016"* van 12 augustus 2016 en een bijdrage van 'Musings on Iraq' van augustus 2016.

2.2.2. Verweerder legt op 8 december 2016 door middel van een aanvullende nota de '*UNHCR Position on Returns to Iraq*' van 14 november 2016 neer (rechtsplegingsdossier, stuk 13).

2.3.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert op generlei wijze hoe artikel 13 EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3.3. Verzoeker preciseert evenmin hoe artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, dat overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, *in casu* zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van dit artikel niet dienstig aangevoerd.

2.3.4. Verzoeker verwijst evenmin op dienstige wijze naar 'het hoger belang van het kind'. Hij beperkt zich in dezen namelijk tot het op louter algemene wijze verwijzen naar enkele bepalingen en naar hetgeen UNHCR stelt. Verzoeker preciseert geheel niet hoe 'het hoger belang van het kind' *in casu* zou hebben kunnen en moeten leiden tot een andere oordeelsvorming. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat de algemene bepaling dat de belangen van het kind bij elke handeling die het kind aangaat de eerste overweging vormen, geenszins afbreuk doet aan de eigenheid van het asielrecht, waarin artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.4. Dient verder te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben.

Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn

2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 verstreekt blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop deze richtlijn ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.6. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.3.7. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.8. Verzoeker stelt zijn land en regio van herkomst te hebben verlaten nadat hij door twee personen werd benaderd om IS te vervoegen.

Dient vooreerst echter te worden opgemerkt dat de door verzoeker geschetste gang van zaken niet geloofwaardig is. Uit de informatie in het onderhavige dossier, zowel deze neergelegd door verzoeker en verweerder als deze opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat de sjiitische milities IS bekampen in Irak en Bagdad, in Bagdad veel macht genieten en aldaar prominent aanwezig zijn. In deze context is het niet aannemelijk dat twee personen verzoeker, die blijkens de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing voor hen een volslagen onbekende was, in Bagdad op een dermate openlijke en onbezonnen wijze zouden benaderen. Het is niet geloofwaardig dat zij zichzelf, zonder eerst te hebben gepolst naar waar verzoekers eventuele loyaliteit lag, eenvoudigweg en in het openbaar zouden hebben voorgesteld als zijnde IS-leden, verzoeker zouden hebben proberen te overtuigen om toe te treden tot IS en hem zouden hebben aangemaand om mee te vechten tegen de sjiieten, de politie en het leger (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.6, 11).

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet één concreet en dienstig argument aanvoert doch de bestreden beslissing volledig onverlet laat waar gemotiveerd wordt:

“Uw ontmoeting met de twee mannen, naar verluidt IS-leden, op 10 juni 2015 kan bezwaarlijk als een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie gezien worden, te meer u hieromtrent het volgende verklaart:

Vooreerst waren de mannen u totaal onbekend (CGVS, p. 11, “... er was geen contact tussen mij en hen ... ik weet totaal niets over hen” / zie ook de CGVS-vragenlijst bij vraag 5). Verder betrof het een eerste en enige ontmoeting (CGVS, p. 11, “... dat was de eerste keer dat ik met hen sprak ... PO: Hebben zij je nadien nog gecontacteerd of aangesproken? Nee nee, vader zei, je moet thuis blijven.”). Eveneens opmerkelijk is dat u verklaart dat zij geen dreigementen hebben geuit aan uw persoon (CGVS, p. 14, “... PO: Wat zou er volgens jou met je gebeuren indien je zou terugkeren naar je land? Moest de situatie daar verbeteren, zal ik zelf terugkeren, niet door jullie, terugsturen is niet nodig. PO: Ja, en waar heb jij persoonlijk schrik voor dat er met je zal gebeuren? Heb schrik voor mezelf, misschien gaan ze me vermoorden. PO: Heeft een persoon, een groepering ooit echt bedreigd om je te vermoorden? Neen.”). Een concrete bedreiging blijkt ook niet uit uw spontaan relaas (CGVS, p. 6, 7), noch na specifieke bevraging (CGVS, p. 11, “PO: Ik weet dat het lang geleden is, maar zou graag hebben dat je even probeert zo letterlijk mogelijk te herinneren wat die mannen aan je vroegen of zeiden? Het is lang geleden, kan niet zo goed herinneren, ... PO: Denk maar even rustig na. AZ: ... Maar als samenvatting van wat ze zeiden, ‘we willen dat je lid wordt bij ons, om te vechten tegen de sjia en de politie en het leger.’”). **Voorgaande verklaringen relativeren in ernstige mate de door u voorgehouden vrees voor vervolging.**

Bovendien kan u **verder bijzonder weinig contextuele informatie geven over wie die mannen dan wel waren** (CGVS, p. 11, “PO: Hun volledige namen of hun echte namen? Neen, weet ik niet. PO: Meer info over die personen, vb wie ze waren, van waar ze komen? Neen, ik weet totaal niets over hen. PO: OK, jij zelf had blijkbaar eerder geen contact met hen in de moskee, maar zijn die personen misschien wel gekend in de gemeenschap of in de moskee? Nee nee, weet ik niet.”). Ook **de redenen waarom zij het precies op u zouden hebben gemunt, zijn volledig onduidelijk.** De reden dat u ‘elke dag naar de moskee in de buurt van uw huis ging’ (zie CGVS-vragenlijst, bij vraag 5), vormt alleszins geen evidente of overtuigende basis hiervoor. Dit aangezien u op het CGVS duidelijk zelf uw gedrag nuanceert (zie CGVS, p. 12, “ PO: Je vertelde ook dat je regelmatig die bepaalde moskee bezocht, bijzondere reden daarvoor? Gewoon, die moskee is dicht bij ons. PO: Jouw verklaring bij DVZ, daar staat dat je dagelijks ging, is dat correct? Dagelijks, dagelijks, ... (AZ grijnst, twijfelt) ... ik ging er niet altijd om er te bidden, maar toen ik nog heel jong was, vond ik het interessant om er te gaan. Toen ik klein was, ging ik er om de koran te lezen, daarna om er ook te bidden, maar niet zo echt op regelmatige wijze.”). Ondanks het feit dat u samen met uw vader klacht indiende tegen deze mannen, zou u ook **nadien nooit meer iets hebben vernomen over deze zaak, noch u persoonlijk, noch via via** (CGVS, p. 12). **Al deze bijkomende vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de ontmoeting tussen u en de twee ‘rekruteerders’ van IS.**

De door u voorgelegde documenten kunnen verder bovenstaande motivering niet wijzigen. De twee documenten die u neerlegt mbt tot de klacht die uw vader indiende bij politie en rechtbank, betreffen immers louter twee kopieën waarvan de echtheid niet geverifieerd kan worden. Zij bieden dus geen positieve, overtuigende bijdrage aan de appreciatie van het dossier. Dient te worden opgemerkt dat ALLE documenten in Irak gemakkelijk kunnen worden nagemaakt (zie COI Focus, ‘Irak – Corruptie en documentenfraude’, dd. 8 maart 2016, in de blauwe farde), waardoor hun bewijswaarde sowieso bijzonder beperkt is. Uw overige documenten (zie feitenrelaas) onderschrijven louter uw identiteit en herkomst, alsook bij uitbreiding die van uw gezinsleden, dewelke in bovenstaande motivering echter niet in vraag worden gesteld.

Volledigheidshalve wordt nog vermeld dat u expliciet verklaart dat, los van de ontmoeting op 10 juni 2016, u **verder geen andere redenen had om Irak te verlaten** (CGVS, p. 7, “PO: Buiten die reden, nog andere redenen die je belangrijk vindt om te vertellen ivm vertrek uit Irak? Ik heb geen enkele andere reden die me mijn land liet verlaten, moest dit niet zijn gebeurd, dan bleef ik in mijn land.”). **Ook een eventuele link met de vluchtmotieven van uw oom ((G.I.) Taif, CGVS 12/11684/BZ, O.V. 6.954.383), het familielid waarbij u actueel verblijft in België, wordt door u met klem ontkent** (CGVS, p. 12, “PO: Is er een verband, een link, tussen reden waarom jij vertrok en de reden waarom je oom vertrok? Neen, totaal geen, voor hem was het lang geleden, er is geen verband.”).”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker niet worden aangevochten, onverminderd gehandhaafd.

De documenten die verzoeker neerlegt in het kader van onderhavige beroepsprocedure zijn niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen (rechtsplegingsdossier, stuk 15).

Ten aanzien van de politionele documenten, dient immers te worden opgemerkt dat zulke stukken slechts een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen zij evenwel niet de

geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Dit geldt *in casu* des te meer nu in Irak blijkens de informatie in het dossier met zulke documenten op grote schaal wordt gefraudeerd en dat zij zowel binnen als buiten Irak eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen (administratief dossier, map 'landeninformatie'). Inzake deze stukken valt het bovendien op dat geen van deze documenten, hoewel het politiebureaus documenten zouden betreffen, enige vorm van officiële hoofding of opmaak bevat. Het geheel van de voormelde vaststellingen volstaat om aan deze stukken iedere bewijswaarde te ontfangen.

Uit de neergelegde foto's kan verder hoegenaamd niet worden afgeleid dat de winkel van verzoekers vader beschoten zou zijn. Op deze foto's wordt verzoekers vader samen met een politieagent afgebeeld voor een winkel. Hieruit blijkt niet dat het de winkel van zijn vader zou betreffen. Evenmin kan uit deze foto's worden afgeleid dat deze winkel of verzoekers vader zou zijn beschoten.

Dit alles geldt nog des te meer nu verzoeker van de beweerde feiten waarvan zijn vader in juli 2016 slachtoffer zou zijn geworden in het onderhavige verzoekschrift niet de minste melding maakte. Nochtans dateert het verzoekschrift van verschillende maanden na deze beweerde feiten en gaf verzoeker aan in contact te staan met zijn familie (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.8).

De voormelde vaststellingen klemmen nog des te meer daar verzoeker op 4 juli 2016 ten overstaan van het CGVS verklaarde dat zijn vader in Turkije verbleef. Bijgevolg is het weinig aannemelijk dat hij tien dagen later in zijn winkel in Bagdad zou zijn beschoten. Wanneer verzoeker, ter terechtzitting ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV, met deze vaststelling werd geconfronteerd, beweerde hij dat zijn vader zou zijn teruggekeerd om documenten voor hem te bekomen en aldaar slechts kort zou hebben verbleven. Dat verzoekers vader louter om documenten te bekomen zou zijn teruggekeerd naar Bagdad is niet aannemelijk indien verzoeker en diens familie aldaar werkelijk een vrees voor vervolging koesterden. Dit geldt nog des te meer nu niet kan worden ingezien waarom verzoekers vader daarvoor diende terug te keren nu verzoekers oom blijkens het gestelde in de aanvullende nota nog in Bagdad vertoeft. Nog minder geloofwaardig is het daarbij dat verzoekers vader, indien deze in weerwil van de beweerde vrees werkelijk kort terugkeerde naar Bagdad met als doel om documenten te bekomen, zijn winkel zou hebben geopend en er opnieuw aan het werk zou zijn gegaan.

Waar verzoeker nog de nadruk vestigt op het gegeven dat hij een soenniet is, dient te worden opgemerkt dat, hoewel uit de informatie in het dossier blijkt dat de sjiiitische milities zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten (zeker deze die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak en uit de Zuidelijke voorsteden van Bagdad) een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in het land en de regio van herkomst van verzoeker dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in Bagdad.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Betreffende de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden opgemerkt dat het niet ter betwisting staat dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder en getiteld "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having

been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van de individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich blijkens het voorgaande tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, zoals aangereikt door verzoeker en verweerder en zoals opgenomen in het administratief dossier, kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40; zie ook het document inzake vrijwillige terugkeer in het administratief dossier).

UNHCR maakt er nergens melding van dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geïsoleerd dan de andere soennieten in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen in Bagdad is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjjiitische burgerbevolking in Bagdad geïsoleerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven.

Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware

aanslagen plaats. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De verwijzing naar de twee Franstalige arresten nrs. 165 615 en 165 616 van 12 april 2016 van de RvV is niet dienstig om afbreuk te doen aan het voorgaande. Het blijkt immers dat voormelde twee arresten niet te verzoenen zijn met het arrest 162 162 (FR) van 16 februari 2016. Arrest 162 162 (FR) werd gewezen door drie rechters (waaronder de voorzitter van de RvV en de kamervoorzitter van de vijfde kamer) en baseert zich op dezelfde landeninformatie, met name de "COI Focus Irak, De veiligheidssituatie in Bagdad" van het Cedoca van 6 oktober 2015, als deze die werd voorgelegd in de dossiers die aanleiding gaven tot de door verzoeker aangehaalde arresten.

De door verzoeker aangehaalde arresten zijn tevens strijdig met arrest 157 161 (NL) van 26 november 2015, gewezen door drie rechters waaronder de kamervoorzitter van de vierde kamer, dat ook de

voormelde landeninformatie behandelde. Gelet op de arresten 162 162 (FR) en 157 161 (NL) gold er eenheid van rechtspraak tussen de beide taalrollen van de RvV. In deze omstandigheden kan de afwijkende rechtspraak zoals gesteld in de door verzoeker aangehaalde arresten niet leiden tot een andere oordeelsvorming. Dit geldt des te meer nu de voormelde analyse van de veiligheidssituatie niet is gesteund op de informatie die werd behandeld in de voormelde arresten doch wel op een veelheid aan recentere informatie, aangereikt door zowel verweerder als verzoeker.

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen nog zou beroepen op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS